

[Thorvil Kristensen.]

at billedet opstår. Når man blot tænker på den landmand, der har siddet med sin gård i en lang række inflationsår, opstår der et gunstigt billede af landbrugets økonomi, men billedet ser mindre gunstigt ud, når man ser fremad og særlig tænker på den unge landmand, der har overtaget sin gård til de nuværende høje priser og er i den pris-klemme, som omkostnings- og prisniveauet angiver. Derfor skal man være meget var-som, når man under sådanne omstændig-heder ser en ny vurdering, der lægger betyde-elig højere tal til grund end den foregående, og derfor mener vi, at de foranstaltninger, den høje regering tænker sig at træffe til imødegåelse af den nye ejendomsskyldvur-derings konsekvenser, er utilstrækkelige.

Jeg skal ikke sige meget om de to sidste af de foranstaltninger, vi nævner i vort forslag til folketingsbeslutning: sygekasse-grænsen og ansættelsen af lejeindtægten af bolig i eget enfamilieshus til skatteværdi. Jeg har forstået, den højtærede finansministers udtalelser sådan, at der kan forhandles i udvalget, og dér finder vi jo nok frem til noget.

Foruden dette har vi i vort forslag nævnt to andre ting, der for så vidt har nærmere relation til selve vurderingsproblemet. Den ene er formuegrænsen i formuebeskatnin-gen. Vi har i vort skattereformforslag stillet forslag om en højere undergrænse for skatte-pligtige formuer, hvilket også vil betyde en begunstigelse af den jævne mands opsparring. Vi forsøgte også, da vi sidst drøftede ud-skrivningsloven, at komme et lille stykke længere ad denne vej i stedet for den kombination af formue og indtægt, som den højtærede finansminister foreslog og fik gennemført. Jeg er naturligvis klar over, at en højere formuegrænse vil koste noget, og at der er et kompensationsspørgsmål, men det må vi vende tilbage til ved de generelle drøftelser om skattereformen.

Men det, vi navnlig har fremhævet i det forslag til folketingsbeslutning, som vi har fremsat sammen med det konservative folke-parti, er naturligvis indvirkningen af den nye ejendomsskyldvurdering på selve ejen-domsskatterne, og dér mener vi det er helt utilstrækkeligt og principielt urigtigt, når regeringen alene vil begrænse modforanstalt-ningerne til at gælde bygninger. Finans-

ministeren siger, at når vi nu lægger byg-ningsskatterne fast, hvor de er, og gradvis afvikler dem, så kommer vi uden om virk-ningerne af den højere ejendomsskyld og de problemer, den rejser. Ja, det gør vi for bygningernes vedkommende, men ikke for grundværdierne. Tværtimod gælder det både i amtskommunerne og i de sognekommuner, som skal udskrive til et bestemt skattebehov på fast ejendom, at når man lægger loft over det, der kan udskrives på bygningerne, så må der udskrives så meget mere på grundværdien. Her får vi altså den forskydning i retning af en større skat på grunden, som vi ikke kan tiltræde, og det er derfor, vi har foreslået, at spørgsmålet bliver taget op på et bredere grundlag.

I denne forbindelse vil jeg gerne også nævne promillen for skatten til staten eller, om man vil, til staten og den fælleskommunale udligningsfond, de 6 promille, der nu opkræves, og hvoraf staten selv får 1½ og den fælleskommunale udligningsfond får resten. Når vi i fjor ønskede, at den endelige ophævelse af udligningsfonden, som vi er tilhænger af, skulle udsættes, indtil vi havde haft en drøftelse af ejendomsskatte-problemet, var det, fordi vi i denne forbindelse også ville nævne muligheden af en nedsættelse af disse 6 promille. Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette nu, men henviser til det, jeg sagde før om, at når vi skal drøfte ejendomsskatterne, må vi se både på de egentlige kommunale skatter og på amtsskatterne og på statsejendomsskatterne. Det er naturligvis det samlede billede, der har interesse, og det er det, vi må tage under overvejelse.

Må jeg slutte med at sige, at vi påskønner, at man nu endelig er ved at imødekomme tanken om en begyndende tilpasning af kommunernes skattestruktur til kommuner-nes forandrede økonomiske struktur i den moderne tid. Jeg mener, denne tilpasning er for tøvende og for ufuldstændig, men det kan vi tale nærmere om i udvalget. Mere generelt synes vi, at navnlig det første lov-forslag tyder på, at regeringen er for stærkt bundet af en tidligere tids grundskylds-teorier. Her håber vi på en mere moderne indstilling, og vi må navnlig tilstræbe — det er også det, jeg har tilsigtet med mine bemærkninger om den for stive 20 pct.s regel — at vi ved udformningen af den nye